

Ar gaišām emocijām pie valsts galvenās egles

Valdis Labinskis, viņa sieva Žanna un piecas abu kopīgās atvases, Jersikas pagasta Labiešu māju iemītnieki, bija starp tām Latvijas kuplajām ģimenēm, kas piedalījās tradicionālajā Rīgas pils Ziemassvētku egles iededzināšanā kopā ar Valsts prezidentu Valdi Zatleru.

Valda Labinska vārds Latgales iedzīvotājiem ir zināms saistībā ar Latgales radio, bet vecāka gadagājuma cilvēkiem — no tiem laikiem, kad dziļā slepenībā no padomju varas klausījāmiem ārzemju raidījumus latviešiem. Radio «Brīvā Eiropa» pavēra logu uz tolaik nezināmu un noliegtu pasauli un uzturēja dzīvu cerību, ka arī Latvija kādreiz atgūs savu zaudēto brīvību.

Žanna pēc profesijas ir ģimenes ārste, bet pašlaik Rīgā Gailezera un Stradiņa slimnīcās apgūst ārsta neirologa specialitāti, pacientus regulāri pieņem arī Preiļos un Livānos.

Vecāki saviem bērniem devuši stiprus, latviskus vārdus. Vecākā meita Tekla Marija mācās Jersikas pamatskolas 5. klasē, Anna Franciska ir trešklasniece, Ieva Terēze — pirmklasniece. Donāts Mārtiņš apmeklē pirmsskolas sagatavošanas grupu, pats jaunākais — Jānis Augusts dzīvo pa mājām. Esam tradicionālu cilvēki, tāpēc nevēlējāmi jaunmodīgus vārdus. Tie ir gana skaisti, bet, ja klasē vai apkārtnē sabiedrībā ir četri pieci vienādi vārdi, tas nav interesanti. Ar senlaicīgo vārdu cilvēks vairāk izceļas nekā ar moderno, teica Valdis.

Kopā ar Labinsku ģimeni dzīvo arī Žannas māte Erna, tāpēc Labiešu mājās nereti pie pusdiengalda sēstas astoņi cilvēki. Valdis atzina, ka ir pateicīgs sievasmātei par lielo ieguldījumu ģimeniskuma un mājas sajūtas uzturēšanā, bērnu audzināšanā. Uz skolu rītos bērnus bieži aizved tētis, bez tam pagasts esot labi organizējis skolēnu pārvadāšanu. Ģimene dzīvo Daugavas krastā, mājā, ko Valdis sācis būvēt 1991. gadā uz sava tēva mantotā zemes gabala. Māja ir sagatavota dzīvošanai, tomēr vēl joprojām gana daudz ko darīt tās labiekārtošanai. Jersikas pagastā ģimene dzīvo tikai ceturto gadu.

Ar Valdi Labinski «Novadnieka» redakcijā tikāmiem jau pēc viņa ģimenes atgriešanās no egles iededzināšanas svēnībām. Izmantojot izdevību, lūdzām dalīties ne vien iespaidos par ciemošanos pie Valsts prezidenta, bet arī parstāstīt savu neparasto dzīves gājumu, kas, lai gan dažādās valstīs, tomēr daudz gadu garumā bijis saistīts ar žurnālista profesiju.

Esmu dzimis Krievijā, Krasnojarskas apgabalā, uz kuriem pēc deportācijas mūža ieslodzījumā bija izsūtīts tēvs — policists, aizsargs, virsniekvietnieks, stāstīja Valdis. Tur viņš iepazinās ar savu nākamo sievu — Valda māti, pēc tautības vācieti no Lietuvas. Pēc atgriešanās Latvijā dzīve bija ļoti apgrūtināta un pēc daudziem neatlaidīgiem lūgumiem ģimenei ļāva izceļot uz Vāciju, kur dzīvoja no Lietuvas izbraukušie mātes radi. Lai saglabātu latvietību, ģimene pārcēlās uz Minsteri, kur bērniem bija iespēja mācīties Minsteres latviešu ģimnāzijā. Valdis darbojās latviešu organizācijās, sapazinās ar dzejnieku, no Vārkavas

● Labinsku ģimene kopā ar Valsts prezidentu Valdi Zatleru un viņa dzīvesbiedri Lilitu. Otrajā rindā no kreisās: Valdis Labinskis, Lilita un Valdis Zatleri, Žanna Labinska ar mazo Jāni Augustu. Priekšplānā no kreisās Donāts Mārtiņš, Ieva Terēze, Tekla Marija, Anna Franciska.

emigrējušo Albertu Spoģi, ar kura palīdzību jaunietis iekārtojās darbā radio «Brīvā Eiropa» Minhenē. Viņš strādāja nodaļā, kas gatavoja raidījumus latgaļu auditorijai, tāpēc Valdis iemācījās runāt latgaliski. Paraleli darbam studēja augstskolā. Ar ārzemju radio žurnālista gaitām saistīts 21 gads — vispirms Vācijā, bet no 1995. gada — Prāgā, uz kuriem tika pārcelta redakcija. Vienlaikus gatavoja publikācijas arī laikrakstiem. Astoņdesmitajos gados visvērtīgākā prese raidījumu veidošanai bija nevis centrālie, bet tieši rajonu laikraksti, no kuriem varēja uzzināt vietējos notikumus, tāpēc pazīnām vienmēr tika piekodināts no Latvijas piegādāt šīs avizes, stāstīja Valdis. Atmosfērā laikā radio «Brīvā Eiropa» un «Amerikas Balss» bija liela nozīme kā informācijas avotiem, kas pasaulei vēstīja par notikumiem Baltijā, bet latviešus stiprināja un uzmundrināja apziņu, ka viņu centieniem tiek operatīvi sekots līdzi. 2004.-2005. gadā Valdis strādāja raidorganizācijā «Deutsche Welle» kā korespondents Baltijas valstīm. Valdis regulāri ciemojās Latvijā un ne uz brīdi nepameta cerību reiz atgriezties savā tēvutēvu zemē uz palikšanu.

Dzīvojot Latvijā, Valdis nodibināja SIA «MG Latgolas Bolss», kas izveidoja Latgales radio. Noderēja iepriekšējie plašie sakari, zināšanas organizatoriskajā jomā, tomēr grūtības joprojām radot finanšiālas dabas jautājumi. Raidījumus veido štata un ārštata darbinieki, radio aptver Latgali, Jēkabpils, Madonas rajonus, daļu no Aizkraukles rajona. Daudz iespēju arī tālākai attīstībai.

Kopdzīvē ar Žannu aizvadīti jau 12 gadi, pirmā meita piedzimusi Čehijā, nākamie divi bērni — Rīgā, kur ģimene pāris gadus dzīvoja, ceturtais atkal nācis pasaulē Prāgā. Kopš 2004. gada ģimene dzīvo Jersikā. Ģimenes pastārtis, kurš pasaulē nācis Rīgā, tiek uzskatīts jau par istu jersikieti. Žanna desmit gadus veltīja bērnu audzināšanai, tagad atgriezusies profesionālajā aprīvē. Abi vecāki aktīvi iesaistās skolas dzīvē, īpaši

Žanna, kurai ir principiāla nostāja attiecībā uz bērnu garīgo audzināšanu, ievērojot konfesionālo piederību. Valdis ir skolas vecāku padomes priekšsēdētājs.

Nedomāju, ka ar vairākiem bērniem grūtāk tikt galā, nekā ar vienu, teica Valdis, jo viņiem pašiem ir savas intereses, prot darboties divatā, trijotā vai visi kopā un pat iestudē nelielas izrādes, jo pašu vidū pietiek gan aktieru, gan režisoru, gan skatītāju. Ja ir vienīgais bērns, viņš pieprasa nemītīgu uzmanību, ar viņu visu laiku vajag nodarboties. Lielākās meitenes aizraujas ar mūziku, Tekla Marija spēlē klavieres un vijoli, Anna Franciska — flautu.

Esam lauku pilsētnieki, lopus neturam, mājās dzīvo tikai kaķis un suns, stāstīja Valdis. Sievasmātes pārziņā dažas dobes, kurās vasarā izaug svaigi zaļumi, pie mājas ir augļu dārzs. Viņa arī galvenā ēst gatavotāja, bet reizēm pie plīts rosoties piecas saimnieces, — ieskaitot jaunās «namamātes» — meitas. Noteicošais vārds dažādu lēmumu pieņemšanā pieder tētim, tomēr tiek pieļauta arī demokrātija. Dzelžaini principi nevaldot, bet vienā otrā lietā gan esot noteikti stingri likumi, piemēram, nesākt maltīti bez lūgšanas, neatstāt galdu, kamēr nav paēduši pārējie.

Par uzaicinājumu piedalīties galvenās egles iedegšanā jutāmies pagodināti. Es pats žurnālista gaitās Rīgas pili esmu bijis vairākkārt, bet ģimenei tas noteikti bija pozitīvs pārdzīvojums, teica Valdis. Tomēr nav patīcis tas, ka, atspoguļojot šo notikumu centrālajos laikrakstos, uzsverts, ka laucinieku bērni stāvējuši vajā mutēm un ieplestām acīm. Tas nebūt tā nebija, teica kuplās ģimenes tētis. Klausoties, kā ģimenes sarunājas, un skatoties viņu uzvedībā, bija redzams, ka tās ir zinošas, gaišas un pašpārliecinātas, kas, varbūt, nav bijušas prezidenta pili, bet tomēr redzējušas daudz ko citu, un ar sapratni, ka tām uzticēts pārstāvēt savu pagastu vai novadu.

L.Rancāne